

Chương 10

Trình Mặc và Triệu Lập Đông tốn thời gian gần ba tháng mới trở lại kinh thành.

Bởi vì bọn họ bận nhĩ tấn tư ma¹ cùng nhau du ngoạn khắp nơi, hoàn toàn không có tâm trạng vội vã muốn về.

Khi rút cuộc thuyền cũng sắp cập bến, nàng thậm chí còn có một loại cảm giác - tại sao nhanh như vậy đã đến nơi.

Trình Mặc vốn chân bị thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, một tay ôm lấy thân hình tinh tế của nàng nhảy xuống ván thuyền “Cũng nên về nhà rồi.”

Trước kia có thể nói rời kinh thành có chút thảm hại, ai ngờ khi trở về lại mang theo một vị nương tử xinh đẹp, thật sự rất bất ngờ nhưng hẳn lại vô cùng thích cái loại ngoài ý muốn này.

Nàng cười cười, “Là nhà chàng chứ có phải nhà ta đâu.”

“Nhà ta không phải là nhà nàng sao?” Hắc hôn lên vầng trán để lộ ra của nàng, “Đến đây đi, ta lập tức đưa nàng về nhà.”

“Vậy chàng phải đặt ta xuống trước chứ, mọi người đang nhìn rồi kìa.”

Nàng có chút xấu hổ nói, bên tàu đầy thợ thuyền cùng lũ khách, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trình Mặc đặt nàng xuống, chạm nhẹ vào mũi nàng, “Ài! Vì sao ta muốn ôm lão bà của mình mà vẫn phải lo lắng người khác nghĩ như thế nào nữa?”

Nàng tinh nghịch cười, “Chào mừng trở về cuộc sống phồn hoa.”

“Đúng rồi, Hắc Viêm đâu nha?” Nàng trái phải nhìn xung quanh một chút, không thấy hẳn rời thuyền theo, đã chạy đi đâu rồi đây?

Tuy Hắc Viêm không thích nói chuyện nhưng Triệu Lập Đông chưa bao giờ lo rằng không có cách nào nói chuyện với hẳn, bởi vì trong mấy tháng chung sống này, Hắc Viêm và nàng đã nhanh chóng hình thành một mối quan hệ huynh muội thân mật.

“Hắn đã giúp nàng truyền tin rồi.” Hắc mắt tinh đã sớm thấy Hắc Viêm rời thuyền cùng nhưng lại nhanh như chớp rời đi.

“Giúp ta truyền tin á?” Nàng mở to đôi mắt xinh đẹp, khó hiểu hỏi: “Ta không viết thư nhờ huynh ấy giúp đưa đâu mà.”

“Nhưng ta thì có.” Hắc ôm lấy eo nàng, “Bánh bao nhỏ à, nàng thật sơ ý, nàng tự dung biến mất, cũng không lo lắng người nhà sẽ nghĩ gì à?”

Mỗi lần cập bến hấn đề để Hắc Viêm mang thư đến thị trấn nhờ gửi đi, báo bình an cho người nhà Triệu gia tránh cho bọn họ phải lo lắng.

Nàng đỏ mặt, có chút xấu hổ nói: “Ta ngược lại quên mất luôn.”

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày ở cùng Trình Mặc, có lúc ngọt ngào, có lúc lại cãi nhau, mỗi ngày đều muôn màu muôn vẻ.

Cuối cùng nàng hoàn toàn không ngờ biết đến một chuyện về Trình Mặc.

“Chàng cũng chu đáo đấy, nếu không ca ca nhất định lo cho ta đến chết rồi.”

“Ca ca?” Trình Mặc nhíu mày, “Tại sao ta không biết nàng có ca ca chứ?”

Sẽ không phải là ca ca yêu thương, sủng ái muội muội các kiểu chứ? Nếu như vậy thì hấn chỉ có thể khóc ở trên Hợp Hoan thôi vì nàng đã bị hấn hấn (Trình Mặc) hành đao đoạt ái cướp đoạt đến nơi đây rồi.

“Ta đương nhiên có ca ca.” Triệu Lập Đông nhỏ giọng nói: “Chỉ là bình thường huynh ấy thích mặc nữ trang thôi.”

Mặc nữ trang? Ách... “Nàng là nói, Xuân chính là ca ca của nàng, không phải tỷ tỷ?”

Ông trời ơi, sao lại có thể có chuyện như vậy!

Nàng gật nhẹ đầu “Ừ, toàn bộ mọi người ở trấn Hợp Hoan đều biết.”

Hấn nhin không được bật cười, “Ca ca nàng, sao hấn lại có thể như vậy?”

“Bởi vì huynh ấy cực kỳ thích cái đẹp, thích hết những thứ xinh đẹp, huynh ấy cho rằng mặc nữ trang có thể khiến hấn đẹp hơn. Chàng không thừa nhận huynh ấy cực kỳ hợp với cách ăn mặc như vậy sao?”

“Là vô cùng phù hợp. Chà! Ta thực sự thương cảm cho Phong Diệc Nhiên.”

Nếu hấn biết mỹ nữ khiến hấn thần hồn điên đảo thực ra cũng là nam nhân giống hấn, không biết sẽ thế nào?

“Tại sao chàng phải thương cảm cho Phong Diệc Nhiên? Nếu như hấn thích Xuân, mặc kệ huynh ấy là nam hay nữ, hấn đều thích mới đúng, bởi vì Xuân vẫn là Xuân, không hề thay đổi nha.”

Trình Mặc cười xoa đầu nàng, “Có lý, nhưng ta sợ trong khoảng thời gian ngắn Phong Diệc Nhiên không có cách nào tiếp nhận đâu.”

Người trong lòng đột nhiên trở thành nam nhân, mặc kệ người có trái tim khỏe đi nữa cũng không thể ngay lập tức tiếp nhận đi?

Bọn họ đi thẳng một đường, cũng vừa cười vừa nói, Triệu Lập Đông đột nhiên chú ý dường như người qua đường đều nhìn bọn họ, nàng thì nàng thậm chí nhìn thấy vài người còn khom lưng cúi đầu với bọn họ.

Chàng có chú ý hay không, người nơi này thật kỳ lạ.”

Nàng nói những gì mình nhìn thấy lại đổi lấy tiếng cười to của hắn, “Nàng thực nên coi như không thấy gì hết, nàng nghĩ lại xem, nếu đổi lại nàng đi trên đường ở trần Hợp Hoan, tình huống này sẽ kỳ quái sao?”

kín công cao tường, trước cửa còn có thủ vệ vô cùng uy phong.

“Đến nơi chưa? Chân ta như sắp đứt rồi đây, ta không đi được nữa.”

Nàng cảm thấy dường như nàng đã đi ba vòng quanh trần Hợp Hoan, mệt chết mất.

“Thật vô dụng, lên đây ta công nàng.” Trình Mặc thản nhiên ngồi xồm trước mặt nàng.

Nàng nhìn xung quanh, “Không có ai. Vậy được rồi, nhưng nếu chàng không chịu được thì hãy nói đây, không thể để ta ngã xuống, ta cũng không muốn khiến chân chàng gãy theo đâu.”

Nàng vui vẻ nhảy lên lưng hắn, hưởng thụ sự chăm sóc ngọt ngào của hắn.

“Yên tâm, tuy ta có thể khiến bản thân ngã bị thương nhưng tuyệt đối sẽ không khiến nàng ngã bị thương đâu.”

Nàng cười hì hì, “Lúc đó tại sao chàng lại ngã gãy chân được vậy?”

Vẻ mặt hắn liền nghiêm túc lại “Đây là bí mật của ta, ta muốn mang nó vào quan tài.”

Triệu Lập Đông nghịch ngợm cười, vươn tay đến dưới nách hắn, “Không nói ta liền cù chàng đây.”

“Ày, vậy nàng phải đáp ứng tuyệt đối không được cười đây.” Hắn bắt đầu đi nói: “Nếu nàng cười, ta cũng chỉ có thể giết nàng diệt khẩu thôi.”

“Chàng mới không nỡ giết ta đâu.” Nàng khẽ thổi một hơi sau gáy hắn, “Mau nói đi, người tốt.”

Trình Mặc nói rất nhanh: “Trên thềm đá cửa sau có vỏ chuối.”

Nàng nhin không được buột miệng cười “Ý của chàng là, chính là chàng giẫm lên vỏ chuối bị trượt chân, cho nên mới ngã gãy chân như vậy?”

“Chính là như vậy.” Trên mặt hắn có vài phần tức giận, sự sỉ nhục này có lẽ sẽ luôn khắc sâu trong hắn đến cuối phần đời còn lại.

Hắn quyết định cả đời này sẽ không muốn nhìn thấy hay giẫm lên bất kỳ vỏ chuối nào nữa.

Triệu Lập Đông nhin không được buồn cười, cúi đầu hôn xuống cần cổ hắn, “Chàng là do không muốn mọi người biết nên mới chạy tới trần Hợp Hoan dưỡng thương sao?”

“Đúng vậy không sai.” Nhưng vậy cũng thật may mắn mới gặp được bánh bao nhỏ của hắn, tất cả chuyện này có phải nên cảm ơn vỏ chuối hay không? Có lẽ hắn có thể thử không cần cắn thù vỏ chuối như vậy?

Trình Mặc nhớ lại ngày đó, bầu trời mới vừa tỏa ra ánh sáng còn có chút mưa bụi, hắn vội vã xuất môn. Hắn theo thói quen mới bước ra cửa sau một bước thì vì vỏ chuối đáng ghét kia liền trượt chân.

Không đúng, trước khi trượt chân, dường như cửa nhà Tả tướng quân đang mở ra, có một chiếc xe ngựa nhỏ dừng ở đó và một nữ nhân bên ngoài đội đầu lạp đúng lúc đi xuống.

Khi hắn vì giẫm phải vỏ chuối mà mất thăng bằng, người đó có nhìn thoáng qua nơi này...

“A!” Hắn biết vì sao Hoàng hậu lại muốn giết hắn rồi!

Đứng ở cửa sau Vương phủ, rốt cuộc hắn nghĩ nhớ lại từng chi tiết sự kiện ngày đó vốn hắn vẫn luôn không để trong lòng rồi.

“Ôi, Tiểu Vương gia? Tiểu Vương gia đã về rồi!” Một người hầu đứng lúc mở cửa liền thấy hắn đang đứng ngây người bên ngoài, bỗng chốc mừng rỡ như điên kêu hô vào bên trong.

Triệu Lập Đông nghiêng đầu, trên mặt là biểu tình nghi hoặc.

Tiểu Vương gia cái gì? Gọi người nào vậy?

“Trái tim của ta tan nát rồi!”

Phong Diệc Nhân nước mắt nước mũi chảy tùm lum nói với Trình Mặc, khi hắn biết Triệu Xuân là nam nhân đã bị đả kích kinh khủng cỡ nào.

“Xem ra người bị đả kích coi chừng rất lớn.” Trình Mặc vô cùng đồng tình nói.

Phong Diệc Nhiên nhìn thoáng qua Triệu Lập Đông đang ngây ra như phỗng, “Không khác nhau lắm với nàng bây giờ, ta ngây người đủ bảy ngày mới hoàn hồn được.”

Tiểu Xuân hắn yêu thương tại sao lại là nam nhân chứ?

Chẳng qua nàng nghe được thân phận Trình Mặc là Tiểu Vương gia thôi mà đã biến thành thế này, trái với hắn, hắn chịu đả kích đó đáng nhẽ phải vĩnh viễn bất tỉnh mới đúng.

“Bảy ngày?” Trình Mặc cười khở, xoa xoa gương mặt nàng, “Sao ta có thể chịu được bảy ngày nàng không nói chuyện với ta chứ?”

Dù cho hắn có là Tiểu Vương gia thì cũng không nên giật mình đến mức này đâu?

Hắn dù gì cũng chỉ là một người có phong ấp² bình thường thôi!

Phong Diệc Nhiên đang khóc mà nhún vai một cái, “Đa quen nhau bao lâu rồi. Hu hu, Tiểu Xuân Xuân của ta!”

Nghĩ đến những năm tháng thuần khiết ở Hợp Hoan trấn sẽ bay đi mà hắn nhìn không được đau buồn, khóc lớn hơn.

“A Nhiên, đệ đừng quá khoa trương, dù cho Triệu Xuân là nam nhân thì đệ cũng không nhất thiết phải như vậy.”

“Đệ hồi hận rồi.” Hắn nhìn không được đấm ngực, nước mắt rơi như mưa “Sớm biết vậy ta sẽ chiếm tiện nghi hắn nhiều một chút, cần cái gì quân tử chứ!”

Dù sao khi đó hắn (Phong Diệc Nhiên) không biết hắn (Triệu Xuân) là nam nhân nên có thể ăn liền ăn được, giờ đã biết hắn là thân nam nhi, nghĩ đến việc xuống tay nhưng tâm địa lại không cứng rắn nổi.

Trình Mặc bật cười, “Thì ra đệ là vì việc này mà thương tâm.”

Hắn (Phong Diệc Nhiên) lườm hắn (Trình Mặc) một cái “Chẳng thế thì huynh nghĩ đệ vì việc gì chứ? Đúng rồi, Hắc Viêm đã bắt tên thích khách kia, biện pháp ép hỏi nào đệ cùng sử dụng qua, đệ thấy hắn không phải ngang ngạch không nói vì sao Hoàng hậu muốn giết huynh mà là thật sự không biết.”

Trình Mặc thần bí cười, “Chuyện này thôi, ta đã có manh mối rồi.”

“Này, đệ dùng cả nửa ngày để hỏi cũng chưa ra, vì sao huynh của Đông Đông du ngoạn khắp nơi trái lại đã biết được rồi?”

Ông trời cũng không thể quá không công bằng như vậy chứ!

Hắn dùng giọng nói thiên cơ không thể lộ nói: “Tất cả đều phải cảm ơn vô chuối.”

“Vô chuối?” Phong Diệc Nhiên khó hiểu gãi đầu, “Thôi, huynh tiếp tục sự bí hiểm của huynh đi, đệ chẳng muốn đoán. Nhân tiện nói cho huynh một chuyện, ngày đó sau khi huynh đi, Thái tử liền đuổi tới trấn Hợp Hoan.”

“Vương Lão Thực thật sự không thành thật.” Trình Mặc lắc đầu nói xong, “Xem ra ông ta chẳng những mang hành tung của ta tiết lộ cho Hoàng hậu mà còn bán cho Thái tử nữa.”

Mệt cho hắn còn định sau khi trở về sẽ cảm ơn ông ta thật tốt, trong hai ưu khuyết điểm này bù trừ nhau thì vừa vắn tiết kiệm một khoản.

Nói đến Thái tử này cũng thật sự không hiểu vì sao, gương mặt của hắn đúng là có chút nữ tính nhưng cũng không có nghĩa hắn thích trở thành “Vật su tầm” của hắn (Thái tử) được.

Hắn ta có một loại yêu thích biến thái đối với nam nhân xinh đẹp, vui với việc sưu tầm được nam tử với đủ loại nhan sắc đẹp.

Mà hắn (Trình Mặc) với hắn (Thái tử) mà nói chính là cực phẩm, hắn ta cảm thấy nếu như không có được một người hoàn mỹ nhất thì bộ sưu tập của hắn ta cũng không còn ý nghĩa cho nên đây đưa với hắn không thôi.

Nếu hắn (Trình Mặc) không có thân phận này thì chỉ sợ đã bị người trong cung cứng rắn bắt đi rồi.

“Nhưng hiện giờ hắn đã có Triệu Xuân cho nên hắn sẽ không làm phiền huynh.”

Đây là tin tức kinh thiên động địa nhất.

Triệu Xuân giống như khách kia của tên kia vậy, thủ đoạn đối phó của hắn với Thái tử cao siêu đến dọa người, khiến hắn không khỏi cảm giác bội phục sâu sắc với khả năng lật mềm buộc chặt của hắn (Triệu Xuân).

“Cái gì?” Một tiếng kinh hô chói tai truyền ra, là Triệu Lập Đông.

Trình Mặc vô cùng cao hứng, “Nàng tỉnh rồi.”

Hoàn hảo, không cần bảy ngày liền hồi thần rồi.

Nàng quay đầu trừng mắt với hắn, “Tiểu Vương gia, chuyện của chàng tối nay tính toán sau, trước tiên là về Xuân đã, hắn có chuyện gì sao?”

Tiểu Vương gia? Gọi hắn như vậy xem ra là đang tức giận rồi.

Nhưng thế cũng được, đã lâu rồi hắn không thấy bánh bao nhỏ của hắn tức giận, nói thật đúng là khiến người ta hoài niệm mà.

Triệu Xuân thay nam trang vẫn đẹp như trước, khiến nữ nhân mê đắm, nam nhân hổ thẹn.

Chú thích :

1. Nhĩ tán tư ma: là thành ngữ tiếng Trung, miêu tả cảnh tượng nam nữ yêu nhau thân thiết, luôn đi cùng nhau.

2. Phong áp: có tước vị và áp (đất các huyện, trấn ngày xưa mà giới quý tộc sở hữu).